

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Obvodní soud pro Prahu 2 rozhodl soudkyní Mgr. Markétou Jiráskovou ve věci

žalobce: **Ing. L. S.** narozený dne [redacted]
bytem [redacted]
zastoupený advokátkou JUDr. Petrou Carvanovou
sídlem Hut'ská 1383, 272 01 Kladno

proti
žalované: **Česká republika – Ministerstvo spravedlnosti**, IČO 000 25 429
sídlem Vyšehradská 427/16, 128 10 Praha 2
jednající Úřadem pro zastupování státu ve věcech majetkových
IČO 697 97 111, sídlem Rašínovo nábřeží 390/42, 128 00 Praha 2

o zaplacení 680 000 Kč s příslušenstvím a o omluvu

takto:

- I. **Konstatuje se**, že trestní stíhání žalobce, které bylo zahájeno usnesením policejního orgánu Policie ČR, ÚSKPV, Útvar odhalování nelegálních výnosů a daňové kriminality, expozitura Ústí nad Labem ze dne 9. 5. 2005, [redacted] a dále vedeno u Krajského soudu v Ústí nad Labem, pobočka v Liberci pod sp. zn. [redacted] v období od 27. 4. 2006 do 11. 12. 2012, bylo nezákonné a bylo jím porušeno právo žalobce na soukromí.
- II. Žaloba, kterou se žalobce domáhá, aby žalované byla uložena povinnost zaslat žalobci dopis ve znění: „Vážený pane inženýre, přijměte omluvu za všechny negativní následky, které Vám způsobilo nezákonné trestní stíhání vedené u Krajského soudu v Ústí nad Labem, pobočka v Liberci pod sp. zn. [redacted] v období od 27. 4. 2006 do 11. 12. 2012.“, se **z a m í t á**.

Shodu s prvopisem potvrzuje Sabina Holková, DiS.

- III. Žaloba, kterou se žalobce po žalované domáhá zaplacení 680 000 Kč se 7,05 % úrokem z prodlení ročně z této částky od 6. 5. 2013 do zaplacení, se **z a m í t á**.
- IV. Žalobce je **p o v i n e n** zaplatit žalované na náhradě nákladů řízení 1 806 Kč do tří dnů od právní moci rozsudku.

Odůvodnění:

1. Žalobce se svou žalobou ze dne 17. 6. 2013 nejprve domáhal, aby žalované byla uložena povinnost zaplatit žalobci 3 040 926 Kč se 7,05 % úrokem z prodlení od 6. 5. 2013 do zaplacení, a aby soud konstatoval, že průtahy v řízení vedeném proti žalobci pod sp. zn. [REDAKCE] došlo k zásahu do jeho práva na spravedlivý proces zaručeného v čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, že jeho neoprávněným vzetím do vyšetřovací vazby došlo k porušení jeho práva na osobní svobodu zaručeného v čl. 8 Listiny základních práv a svobod, že neoprávněným nařízením a provedením domovní prohlídky a jiných prostor došlo k porušení jeho práva na nedotknutelnost obydlí zaručeného v čl. 12 Listiny základních práv a svobod a že neoprávněným odposloucháváním telefonních hovorů došlo k porušení jeho práva na tajemství zpráv podávaných telefonem zaručeného v čl. 13 Listiny práv a svobod, s odůvodněním, že proti němu bylo dne 9. 5. 2005 usnesením policejního orgánu zahájeno trestní stíhání pro trestný čin zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby podle § 148 odst. 1, 2, 3 písm. a), odst. 4 trestního zákona. Žalobce podal proti tomuto usnesení stížnost, ta byla zamítnuta. Dne 9. 5. 2005 došlo k domovní prohlídce. Žalobce byl následně převezen do cely předběžného zadržení, kde strávil 24 hodin. Přípravné řízení trvalo řadu let, obžaloba byla podána dvakrát, když první obžaloba ze dne 26. 2. 2009 byla státnímu zástupci vrácena k došetření. Druhá obžaloba byla podána dne 13. 11. 2009. Rozsudkem Krajského soudu v Ústí nad Labem, pobočka Liberec ze dne 26. 9. 2012, sp. zn. [REDAKCE] byl žalobce obžaloby zproštěn dle § 226 písm. c) trestního řádu. Rozsudek nabyl právní moci dne 11. 12. 2012. V souvislosti se vzetím do cely předběžného zadržení požadoval žalobce náhradu škody v paušální výši 340 Kč. Žalobce pracoval jako OSVČ, manželka ho musela v zaměstnání omluvit. Žalobce dále požadoval 17 956 Kč za cestovní náhrady, tedy částku, kterou musel účelně vynaložit na cesty na výslechy, hlavní líčení a za svým obhájcem. Žalobce požadoval přiměřené zadostiučnění ve výši 100 000 Kč za nesprávný úřední postup spočívající v nepřiměřené délce trestního řízení, které bylo zahájeno dne 9. 5. 2005 a pravomocně skončilo dne 11. 12. 2012. Žalobci dále vznikla nezákonným trestním řízením nemajetková újma, kterou vyčíslil na 800 000 Kč, z toho 4 000 Kč za nezákonné omezení osobní svobody. V rámci trestního stíhání bylo porušeno právo žalobce na nedotknutelnost osoby vzetím do cely předběžného zadržení, na nedotknutelnost obydlí provedením domovní prohlídky včetně kancelářských prostor. Žalobci byly odposlouchávány telefonické hovory a byl mu zajištěn majetek, který neměl s trestnou činností nic společného. Kauza žalobce byla medializována. Za každý rok nezákonného trestního stíhání požaduje proto žalobce částku 110 000 Kč. Trestní stíhání mělo značný dopad na jeho psychiku, o řízení věděla rodina a vzhledem k domovní prohlídce i sousedi. Vlivem domovní prohlídky přišla manželka žalobce o mateřské mléko, musela kupovat náhražky, což zatížilo rodinný rozpočet. Žalobce má dosud psychické problémy, trestní řízení mělo vliv na jeho zdraví i soukromý život. Jeho manželka musela navštěvovat psychologa, jeho matce se zhoršil zdravotní stav natolik, až dne 19. 5. 2009 zemřela. Pověst žalobce byla poškozena i v zaměstnání, žalobce pracoval jako OSVČ na pozici [REDAKCE] s příjmem [REDAKCE] Kč měsíčně. Ke konci června 2005 byl žalobce donucen ukončit [REDAKCE] spolupráci, po žalované požadoval náhradu škody, a to ušlý zisk ve výši 1 500 000 Kč. Žalobci byly zabaveny mobilní telefony a domácí počítač, který mu

nebyl doposud vrácen, čímž přišel o rodinné fotografie. Na úkony činěné v trestním řízení si žalobce musel zajišťovat pracovní volno, takové volno však primárně slouží k odpočinku a nikoli ke stresu při těchto úkonech. Ztrátou lukrativního zaměstnání se rodina žalobce dostala do finančních problémů, kdy žalobce neměl z čeho uhradit nedoplatek na dani ve výši 880 865 Kč. Na žalobce byla nařízena daňová exekuce, poté bylo rozhodnuto o prodeji pozemku parc. č. [REDAKCE] v obci [REDAKCE] a k. ú. [REDAKCE], který v té době měl hodnotu min. 1 245 260 Kč, v dražbě byl vydražen za 622 630 Kč, rozdíl považuje za vzniklou újmu. Pověst žalobce byla poškozena v jeho zaměstnání i jeho bydlišti. Žalobce svůj nárok uplatnil u žalované, ta jeho žádosti vyhověla částečně.

2. Žalovaná se k žalobě vyjádřila tak, že v ní uplatněný nárok neuznává. Učinila nespornou skutečnost, že u ní žalobce dne 9. 5. 2013 uplatnil svůj nárok na náhradu škody a nemajetkové újmy, která mu měla vzniknout v souvislosti s citovaným trestním řízením. Žalovaná žalobci vyhověla částečně a přiznala mu částku v celkové výši 102 164 Kč. Co se týče nároku na zaplacení 340 Kč, žalobce neprokázal vznik škody, když při výslechu dne 10. 5. 2005 žalobce uvedl, že je bez zaměstnání. Co se týče nároku na náhradu ušlého zisku ve výši 1 500 000 Kč, žalobce nijak neprokázal svou spolupráci s [REDAKCE]. Co se týče rozdílu v ceně za vydražený pozemek ve výši 600 000 Kč, žalovaná shledala existenci nezákonného rozhodnutí, další podmínky odpovědnosti státu za škodu, tj. vznik škody a příčinná souvislost mezi nezákonným rozhodnutím a vznikem daňového nedoplatku však shledány nebyly. Žalovaná přiznala žalobci za cestovné částku 12 289 Kč, cestovné za rok 2005 nebylo možné přiznat. U odvozu z cely předběžného zadržení není prokázán vznik škody. Cestovné za zbylé dvě cesty nebylo možné přiznat, protože žádný ze čtyř doložených technických průkazů se nevztahuje k první polovině roku 2005. Žalobce ani nedoložil konání porad se svým obhájcem, ze spisu žalovaná zjistila, že obhájce ve svém vyúčtování ze dne 16. 12. 2013 žádné porady neuváděl. Žalovaná dále přiznala žalobci 88 875 Kč představující přiměřené zadostiučinění za nemajetkovou újmu, která žalobci vznikla nepřiměřenou délkou trestního řízení, tj. 7 let a 7 měsíců. Za rok řízení poskytla žalovaná 15 000 Kč, resp. 1 250 Kč za měsíc řízení. Výslednou částku snížila o 10 % vzhledem k charakteru řízení, počtu obviněných, rozsáhlému dokazování a působení zahraničního prvku. Za dobu, po kterou byl žalobce zadržen, přiznala žalovaná částku 1 000 Kč (500 Kč za den). Žalovaná považuje za dostačující konstatování vydání nezákonného rozhodnutí, poskytnutí finančního odškodnění není v tomto případě důvodné. Žalovaná navrhla žalobu zamítnout.
3. Podáním ze dne 31. 3. 2014 vzal žalobce svou žalobu co do zaplacení 102 164 Kč částečně zpět, neboť mu žalovaná tuto částku dne 31. 1. 2014 uhradila, usnesením soudu ze dne 14. 5. 2014 bylo řízení v uvedeném rozsahu zastaveno. Podáním ze dne 16. 12. 2014 vzal žalobce svou žalobu co do zaplacení 2 122 630 Kč se 7,05 % úrokem z prodlení p. a. z této částky od 6. 5. 2013 do zaplacení částečně zpět, neboť dospěl k závěru, že by u těchto nároků (ušlý výdělek ve výši 1 500 000 Kč a nedoplatek na dani ve výši 622 630 Kč) zřejmě neunesl důkazní břemeno, usnesením soudu ze dne 2. 2. 2015 bylo řízení v uvedeném rozsahu zastaveno. Při jednání soudu dne 31. 3. 2015 vzal žalobce svou žalobu zpět v části, kterou se domáhal, aby soud konstatoval, že průtahy v řízení vedeném proti žalobci pod sp. zn. [REDAKCE] došlo k zásahu do jeho práva na spravedlivý proces zaručeného v čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, že jeho neoprávněným vzetím do vyšetřovací vazby došlo k porušení jeho práva na osobní svobodu zaručeného v čl. 8 Listiny základních práv a svobod, že neoprávněným nařízením a provedením domovní prohlídky a jiných prostor došlo k porušení jeho práva na nedotknutelnost obydlí zaručeného v čl. 12 Listiny základních práv a svobod a že neoprávněným odposloucháváním telefonních hovorů došlo k porušení jeho práva na tajemství zpráv podávaných telefonem zaručeného v čl. 13 Listiny práv a svobod. Usnesením soudu ze dne 31. 3. 2015 bylo řízení v této části zastaveno. Při jednání soudu dne 31. 3. 2015 bylo zároveň připuštěno rozšíření žaloby učiněné žalobcem

v závěrečném návrhu při jednání soudu dne 31. 3. 2015, kterým se zároveň domáhá omluvy v tomto znění: „Vážený pane inženýre, přijměte omluvu za všechny negativní následky, které Vám nezákonné trestní stíhání vedené pod sp. zn. [REDAKCE] způsobilo, stejně tak za zdlouhavě vedené řízení, za neoprávněné odposlechy, neoprávněné omezení Vaší osobní svobody a v neposlední řadě za nezákonně provedenou domovní prohlídku ve Vašem bydlišti.“

4. Rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 7. 4. 2015, č. j. [REDAKCE] byla žalované uložena povinnost zaslat žalobci dopis v tomto znění: „Vážený pane inženýre, přijměte omluvu za všechny negativní následky, které Vám nezákonné trestní stíhání vedené pod sp. zn. [REDAKCE] způsobilo, stejně tak za zdlouhavě vedené řízení, za neoprávněné odposlechy, neoprávněné omezení Vaší osobní svobody a v neposlední řadě za nezákonně provedenou domovní prohlídku ve Vašem bydlišti.“ (výrok I.), povinnost zaplatit žalobci 3 640 Kč se 7,05 % úrokem z prodlení p. a. z této částky od 10. 11. 2013 do zaplacení a 7,05 % úrok z prodlení p. a. z částky 102 164 Kč od 10. 11. 2013 do 31. 1. 2014 (výrok II.), ve zbývající části, kterou se žalobce po žalované domáhal zaplacení 812 492 Kč se 7,05 % úrokem z prodlení p. a. z této částky od 10. 11. 2013 do zaplacení a 7,05 % úroku z prodlení p. a. z částky 918 296 Kč od 6. 5. 2013 do 9. 11. 2013, soud žalobu zamítl (výrok III.) a uložil žalované povinnost zaplatit žalobci náklady řízení (výrok IV.). Soud rozhodoval o nárocích žalobce na zaplacení zadostiučinění za nemajetkovou újmu ve výši 796 000 Kč z titulu nezákonného rozhodnutí o zahájení trestního stíhání žalobce, na zaplacení zadostiučinění za nemajetkovou újmu ve výši 11 125 Kč z titulu nesprávného úředního postupu spočívajícího v nepřiměřené délce řízení vedeného u Krajského soudu v Ústí nad Labem, pobočka v Liberci pod sp. zn. [REDAKCE], zaplacení zadostiučinění za nemajetkovou újmu ve výši 3 000 Kč z titulu nezákonného omezení osobní svobody žalobce, náhrady škody ve výši 340 Kč z titulu ušlého výdělků po dobu jeho zadržení a nakonec náhrady škody ve výši 5 667 Kč spočívající v cestovním vynaloženém žalobcem na cestu k jednotlivým úkonům v trestním řízení. Soud přiznal žalobci náhradu nemajetkové újmy za nezákonné trestní stíhání (tj. nezákonné rozhodnutí) formou písemné omluvy od žalované, náhradu škody ve výši 340 Kč spočívající v ušlém zisku po dobu omezení jeho osobní svobody v cele předběžného zadržení a náhradu škody spočívající v cestovním ve výši 3 300 Kč. Ohledně zbývajících nároků byla žaloba zamítnuta.
5. Rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 13. 1. 2016, č. j. 55 Co 359/2015-221 byl rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 7. 4. 2015, č. j. 10 C 133/2013-177 v napadeném výroku I. změněn tak, že soud konstatoval, že trestní stíhání žalobce vedené u Krajského soudu v Ústí nad Labem, pobočka v Liberci pod sp. zn. 52 T 8/2009 bylo nezákonné, ve výroku II. ohledně částky 3 640 Kč s příslušenstvím a ve výroku III. byl potvrzen (výrok I.) a žalované byla uložena povinnost zaplatit žalobci náklady řízení před soudy obou stupňů (výrok II.).
6. Rozsudkem Nejvyššího soudu České republiky ze dne 31. 7. 2018, č. j. 30 Cdo 2828/2016-295 byl rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 13. 1. 2016, č. j. 55 Co 359/2015-221 v rozsahu, v jakém jím byla konstatována „nezákonnost trestního stíhání“ žalobce zrušen (výrok I.), rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 13. 1. 2016, č. j. 55 Co 359/2015-221 a rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 7. 4. 2015, č. j. 10 C 133/2013-177 byly zrušeny v rozsahu, v jakém jimi bylo rozhodnuto o nároku žalobce na náhradu nemajetkové újmy způsobené trestním stíháním v částce 796 000 Kč s příslušenstvím a v navazujících nákladových výrocích, a věc byla vrácena Obvodnímu soudu pro Prahu 2 k dalšímu řízení (výrok II.) a ve zbývajícím rozsahu bylo dovolání odmítnuto (výrok III.). Dovolací soud dospěl k závěru, že řízení před soudy obou stupňů bylo zatíženo takovou vadou řízení, která mohla mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci, neboť v rozsahu nároku žalobce na náhradu nemajetkové újmy ve výši 116 000 Kč a ohledně omluvy za nezákonné trestní

stíhání za období od 9. 5. 2005 do 26. 4. 2006 rozhodl věcně nepřislušný soud prvního stupně a odvolací soud nezjednal nápravu způsobem vyplývajícím z § 219a odst. 1 písm. a) a § 221 odst. 1 písm. a) nebo b) o. s. ř. (odst. 57). Dovolací soud dále uvedl, že druhou vadou řízení je skutečnost, že odvolací soud v záhlaví svého rozsudku nesprávně označil žalovanou (odst. 65), a že způsob konstatování porušení práva žalobce odvolacím soudem ve výroku rozsudku je nesprávný (odst. 71 – 73). Nakonec dovolací soud poukázal na svůj rozsudek ze dne 16. 9. 2015, sp. zn. 30 Cdo 1747/2014, v němž uvedl, že „výše zadostiučinění přiznaného podle § 31a odst. 2 OdpŠk na náhradě nemajetkové újmy způsobené trestním stíháním, které skončilo zproštěním obžaloby nebo zastavením, musí odpovídat výši zadostiučinění přiznaného v případech, které se s projednávanou věcí v podstatných znacích shodují“. Takové srovnání nevyplývá z rozsudků soudu prvního ani druhého stupně (odst. 75 a 76).

7. Usnesením Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 3. 9. 2018, č. j. 10 C 133/2013-306 bylo řízení v části, kterou se žalobce po žalované domáhá zaplacení 116 000 Kč se 7,05 % úrokem z prodlení ročně z této částky od 10. 11. 2013 do zaplacení a zaslání dopisu žalobci v tomto znění: „Vážený pane inženýre, přijmete omluvu za všechny negativní následky, které Vám nezákonné trestní stíhání vedené pod sp. zn. [REDAKCE] způsobilo, stejně tak za zdlouhavě vedené řízení, za neoprávněné odposlechy, neoprávněné omezení Vaší osobní svobody a v neposlední řadě za nezákonně provedenou domovní prohlídku ve Vašem bydlišti.“, za újmu způsobenou mu trestním stíháním v době od jeho zahájení do 26. 4. 2006, vyloučeno k samostatnému řízení.
8. Ze spisu Krajského soudu v Ústí nad Labem, pobočka v Liberci, sp. zn. [REDAKCE], soud zjistil, že usnesením policejního orgánu Policie ČR, ÚSKPV, Útvar odhalování nelegálních výnosů a daňové kriminality, expozitura Ústí nad Labem ze dne 9. 5. 2005, [REDAKCE] bylo zahájeno trestní stíhání žalobce a dalších 9 podezřelých (J [REDAKCE] V [REDAKCE] P [REDAKCE] C [REDAKCE] T [REDAKCE] I [REDAKCE] I [REDAKCE] V [REDAKCE] N [REDAKCE] E [REDAKCE], J [REDAKCE] P [REDAKCE], S [REDAKCE] a N [REDAKCE] J [REDAKCE] K [REDAKCE] a R [REDAKCE] J [REDAKCE] pro trestný čin zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby podle § 148 odst. 1, 2, 3 písm. a), odst. 4 trestního zákona, dílem dokonáný, dílem nedokonáný podle § 8 odst. 1 trestního zákona, formou spolupachatelství podle § 9 odst. 2 trestního zákona. Žalobce při výslechu dne 10. 5. 2005 uvedl, že je bez zaměstnání a je veden na Úřadu práce Praha 5. Dne 9. 9. 2009 byla podána obžaloba Krajskému soudu v Ústí nad Labem, pobočka v Liberci, obžalovaných bylo celkem 11. Rozsudkem Krajského soudu v Ústí nad Labem, pobočka v Liberci ze dne 26. 9. 2012, sp. zn. [REDAKCE] byl žalobce zproštěn obžaloby podle § 226 písm. c) trestního řádu. Rozsudek ve vztahu k žalobci nabyl právní moci dne 11. 12. 2012.
9. Z opisu z evidence rejstříku trestů ze dne 24. 2. 2012 soud zjistil, že žalobce byl v minulosti [REDAKCE] pravomocně odsouzen. Poprvé Vojenským obvodovým soudem v Litoměřicích dne 15. 10. 1991, poté Krajským soudem v Ústí nad Labem dne 27. 4. 2007 pro trestný čin podvodu podle § 250 odst. 1, 3 písm. b) trestního zákona a pro trestný čin zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby podle § 148 odst. 2, 3 písm. a), c) trestního zákona, za což mu byl uložen podmíněný trest odnětí svobody v trvání 2 let se zkušební dobou na 5 let. Zkušební doba skončila dne 20. 2. 2013 (tzn. že odsuzující rozsudek nabyl právní moci dne 20. 2. 2008). Naposledy byl žalobce odsouzen Obvodním soudem pro Prahu 5 dne 24. 9. 2007 pro trestný čin porušování autorského práva, práv souvisejících s právem autorským a práv k databázi podle § 152 odst. 1 trestního zákona k trestu propadnutí věci.
10. Z výpisu z obchodního rejstříku obchodní firmy [REDAKCE], IČO [REDAKCE] soud zjistil, že žalobce je od 10. 5. 2005 společníkem této firmy o velikosti obchodního podílu 4%, od 28. 1. 2005 je též jedním z jednatelů firmy. Z mandátní smlouvy ze dne 13. 9. 2004 soud zjistil, že [REDAKCE], IČ [REDAKCE] a žalobce uzavřeli smlouvu, na základě které se žalobce zavázal zařídit pro tuto společnost jeho jménem a na jeho účet

provedení úkonů, zejména kontaktování a zajišťování potencionálních zákazníků o práce tiskové a TV tvorby. Žalobce měl zároveň vést tým pracovníků jako [REDACTED]. Z přiznání k dani z příjmů fyzických osob soud zjistil, že žalobce podal finančnímu úřadu daňové přiznání za kalendářní rok 2005, ve kterém uvedl příjmy z podnikání a z jiné samostatné výdělečné činnosti, jako hlavní činnost uvedl [REDACTED].

11. Z novinových článků soud zjistil, že v [REDACTED] dne [REDACTED] byl otištěn článek [REDACTED]. V článku je jmenován [REDACTED]. M [REDACTED] B [REDACTED] dále je uvedeno, že je do případu zapojeno 10 lidí, ti však nejsou jmenováni. Dne [REDACTED] byl v [REDACTED] uveřejněn článek [REDACTED]. [REDACTED] opět je jmenován pouze M [REDACTED] B [REDACTED] a je uvedeno, že skupina zhruba 10 lidí organizovala daňové podvody. V [REDACTED] dne [REDACTED] byl publikován článek [REDACTED], je jmenován pouze M [REDACTED] B [REDACTED].
12. Svědkyně M [REDACTED] S [REDACTED] při své svědecké výpovědi uvedla, že je manželkou žalobce, manželství uzavřeli dne [REDACTED]. Jednou v 6 hodin ráno slyšeli bouchání na dveře, v té době měli čtrnácti měsíční dceru. Svědkyně za dveřmi viděla asi 6 chlapů, nejdřív nechtěla otevřít, ale poté začali křičet „Policie!“, tak otevřela. Bydlí v přízemním bytě, dveře byly otevřené, manžel seděl v poutech, kolem chodili sousedé. Policisté se při domovní prohlídce nechovali dobře, v botách chodili po celém bytě, odmítli se zout, i když je svědkyně prosila s tím, že dcera má atopický exém. Vyhazovali vše ze skříněk, a to i dětské hračky, pleny, hygienické potřeby, ona chtěla kojit, tak jí po chvíli vyčlenili místo, dítě furt řvalo, mělo narušený denní režim, policie jí neumožnila opsat si telefonní čísla na lékaře z mobilního telefonu, které jim byly zabaveny. Zabavili i počítač, kde měli fotografie prvorozené dcery, ten jim dosud nebyl vrácen. Při zadržení žalobce bylo velmi rušno, bydlí na sídlišti naproti základní škole, lidé chodili velmi často se psem ven, protože se něco dělo, policie byla i na balkóně a sousedé koukali z oken, jak žalobce odvázejí v poutech. Dodnes, když někdo brzy ráno nebo večer zazvoní na zvonek, tak jim stále bouchá srdce a vrací se jim to. Druhý den byl žalobce propuštěn ze zadržení, přijel vlakem, vrátil se někdo úplně jiný, byl v šoku, nemluvil, říkal, že nic neprovedl. Měli naplánovanou svatbu, tu ale odložili o 6 let. Svědkyně věřila v jeho nevinu, tomu, co bylo napsáno v obžalobě, nevěřila. Tři až čtyři roky komunikace mezi svědkyní a žalobcem vázla, byl to vztah o přežívání, někdy uvažovala i o tom, že se rozejdou, chodily dopisy od soudu a žalobce si musel v práci různě vymýšlet. Žalobce ani nechtěl chodit s dcerou ven, nechtěl ji vodit do školky, nechtěl jezdit na dovolenou. Moc přátel nemají, rodiče svědkyně se o tom nikdy nic nedozvěděli, věděla o tom jen maminka žalobce, která to špatně nesla. Neví, kdo o tom věděl u žalobce v práci, on si vytvořil nové kamarády v [REDACTED]. Svědkyně přišla o dvě kamarádky z vedlejšího domu. Někteří lidé se se svědkyní nebavili na dětském hřišti, některé děti si nechtěly hrát s dcerou, dcera říkala, že A [REDACTED] říkala, že tatínek je kriminálník, ptala se svědkyně, co to je. Před zadržením byl žalobce OSVČ, pracoval ve [REDACTED] kde [REDACTED] byl rád, že má něco, co ho baví, svědkyně neví, proč tam skončil. Potom začal od píky v [REDACTED] nějaké peníze domů nosit, ale neměli jich moc. Žalobce užíval půjčené vozidlo od Škofinu. Svědkyni bylo známo, že žalobce byl snad v minulosti trestně stíhán, něco jí k tomu řekl a s tím ona šla do vztahu.
13. Žalobce při své účastnické výpovědi uvedl, že domovní prohlídka byla velmi deprimující, nevěděl, co se děje, koukalo hodně lidí i na jeho odjezd. V Ústí nad Labem byl předán do cely předběžného zadržení, prohlídli ho, připadal si, jakoby někoho zavraždil, cítil ponížení. V cele byla zima, nemohl tam spát, druhý den probíhal výslech, kde se dozvěděl, co měl spáchat. Pak odjel vlakem domů. V té době pracoval jako produkční ve firmě [REDACTED] kde měl též podíl, byl spokojen. Po domovní prohlídce se uzavřel do sebe, v práci řekl pravdu jen svému společníkovi, on se na něho začal dívat jinak, už se žalobcem

nechtěl spolupracovat, tak se rozešli. Novou práci našel v [REDAKCE] kde je nyní [REDAKCE]. V původní práci také mohl budovat kariéru, ale tímto ztratil dva až tři roky života. O kauze se něco objevilo v novinách, on se bál, zvláště když pracuje v médiích, aby ta kauza nezhatila jeho práci. Dříve byl veselý, společenský člověk, poté se do sebe uzavřel a nechtěl nikam chodit. O kauze se dozvěděla jeho maminka, poznala, že se něco děje, tak jí to řekl. Hodně si to brala a pak zemřela. Dříve byl trestně stíhán i v jiné trestní věci, jednalo se o mladickou nerozvážnost, bylo mu [REDAKCE] let, jednalo se o trestný čin podvodu, kdy byl pravomocně odsouzen, dostal podmínku. Nedošlo tam k domovní prohlídce, neví, ani, jak dlouho trestní řízení trvalo, matce o tom neřeklo, tam mu z toho žádné následky nevznikly.

14. Z uplatnění nároku na náhradu škody ze dne 6. 5. 2013 soud zjistil, že žalobce uplatnil u žalované dne 9. 5. 2013 nárok na náhradu škody a nemajetkové újmy z nezákonného trestního stíhání vedeného u Krajského soudu v Ústí nad Labem, pobočka v Liberci pod sp. zn. [REDAKCE]. Jednak se domáhal náhrady škody ve výši 340 Kč podle § 30 zákona č. 82/1998 Sb., která mu vznikla vzetím do cely předběžného zadržení. Dále náhrady škody ve výši 17 956 Kč spočívající v cestovních nákladech s tím, že žalobce jezdil k uvedeným úkonům vyjmenovanými osobními vozidly, dále požadoval náhradu nemajetkové újmy ve výši 900 000 Kč z titulu nezákonného trestního stíhání, z toho 100 000 Kč je požadováno za nepřiměřenou délku trestního řízení a 800 000 Kč za porušení práva na nedotknutelnost osoby vzetím do CPZ, nedotknutelnost obydlí provedením domovní prohlídky včetně kancelářských prostor, odposlech telefonních hovorů, zajištění majetku a medializaci případu. Nakonec požadoval náhradu škody ve výši 1 500 000 Kč jako ušlý výdělek a kompenzaci ve výši 600 000 Kč za finanční problémy rodiny a za vznik nedoplatku na dani.
15. Ze stanoviska žalované ze dne 31. 1. 2014 soud zjistil, že žalovaná nepřiznala žalobci nárok na náhradu škody ve výši 340 Kč, neboť žalobce nedoložil, že by pracoval, naopak uvedl, že je bez zaměstnání na Úřadu práce pro Prahu 5. Žalovaná nepřiznala žalobci nárok na náhradu ušlého zisku ve výši 1 500 000 Kč, neboť žalobce nedoložil žádné důkazy s tím, že tento nárok bude prokazovat svědeckou výpovědí v civilním řízení. Žalovaná nepřiznala žalobci „kompenzaci“ ve výši 600 000 Kč, neboť mezi daňovým nedoplatkem a trestním stíháním neshledala příčinnou souvislost. Co se týká cestovného, žalobci byla žalovanou přiznána částka 12 289 Kč s tím, že nebylo možné přiznat cestovné za rok 2005, když u odvozu z CPZ není prokázán vznik škody žalobci, u dalších úkonů nebyly doloženy porady s obhájcem. Dále žalovaná poskytla žalobci zadostiučinění ve výši 88 875 Kč za nepřiměřenou délku trestního řízení a zadostiučinění ve výši 1 000 Kč za dobu zadržení, tzn. 500 Kč za den. Zároveň konstatovala, že usnesení o zahájení o zahájení trestního stíhání pana Lumíra Skokana je možno ve světle uvedených skutečností považovat za nezákonné.
16. Podle § 1 odst. 1 zákona č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem a o změně zákona České národní rady č. 358/1992 Sb., o notářích a jejich činnosti (notářský řád), v účinném znění (dále i jen „OdpŠk“), stát odpovídá za podmínek stanovených tímto zákonem za škodu způsobenou při výkonu státní moci. Podle § 2 cit. zák. odpovědnosti za škodu podle tohoto zákona se nelze zprostit.
17. Podle § 5 OdpŠk stát odpovídá za podmínek stanovených tímto zákonem za škodu, která byla způsobena a) rozhodnutím, jež bylo vydáno v občanském soudním řízení, ve správním řízení, v řízení podle soudního řádu správního nebo v řízení trestním, b) nesprávným úředním postupem.
18. Podle § 7 odst. 1 OdpŠk právo na náhradu škody způsobené nezákonným rozhodnutím mají účastníci řízení, ve kterém bylo vydáno rozhodnutí, z něhož jim vznikla škoda.
19. Podle § 8 odst. 1 OdpŠk nárok na náhradu škody způsobené nezákonným rozhodnutím lze, není-li dále stanoveno jinak, uplatnit pouze tehdy, pokud pravomocné rozhodnutí bylo pro

nezákonnost zrušeno nebo změněno příslušným orgánem. Rozhodnutím tohoto orgánu je soud rozhodující o náhradě škody vázán.

20. Podle § 31a odst. 1 OdpŠk bez ohledu na to, zda byla nezákonným rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem způsobena škoda, poskytuje se podle tohoto zákona též přiměřené zadostiučinění za vzniklou nemajetkovou újmu. Podle § 31a odst. 2 OdpŠk zadostiučinění se poskytne v penězích, jestliže nemajetkovou újmu nebylo možno nahradit jinak a samotné konstatování porušení práva by se nejevilo jako dostačující. Při stanovení výše přiměřeného zadostiučinění se přihlédne k závažnosti vzniklé újmy a k okolnostem, za nichž k nemajetkové újmě došlo.
21. Soud posoudil zbývající předmět řízení po právní stránce podle § 1 odst. 1 a 2, § 5 písm. a), § 7 odst. 1, § 8 odst. 1 a § 31a odst. 1 a 2 zákona č. 82/1998 Sb., když se žalobce po žalované domáhá písemné omluvy a zaplacení zadostiučinění za nemajetkovou újmu ve výši 680 000 Kč za vydání nezákonného rozhodnutí v řízení vedeném u Krajského soudu v Ústí nad Labem, pobočka v Liberci pod sp. zn. [REDAKCE], a to za období od 27. 4. 2006 do 11. 12. 2012.
22. V řízení bylo prokázáno, že trestní stíhání žalobce pro trestný čin zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby podle § 148 odst. 1, 2, 3 písm. a), odst. 4 trestního zákona, dílem dokonáný, dílem nedokonáný podle § 8 odst. 1 trestního zákona, formou spolupachatelství podle § 9 odst. 2 trestního zákona bylo zahájeno usnesením policejního orgánu Policie ČR, ÚSKPV, Útvar odhalování nelegálních výnosů a daňové kriminality, expozitura Ústí nad Labem, ze dne 9. 5. 2005, [REDAKCE], a že rozsudkem Krajského soudu v Ústí nad Labem, pobočka v Liberci ze dne 26. 9. 2012, sp. zn. [REDAKCE] byl žalobce zproštěn obžaloby podle § 226 písm. c) trestního řádu, čímž zároveň došlo ke zrušení usnesení policejního orgánu o zahájení trestního stíhání žalobce. Usnesení o zahájení trestního stíhání podle § 160 odst. 1 tr. řádu je nezákonným rozhodnutím ve smyslu § 8 odst. 1 OdpŠk v případě, kdy trestní stíhání neskončí pravomocným odsouzením (k tomu srov. např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 31. 3. 2003, sp. zn. 25 Cdo 1487/2001). V daném případě trestní stíhání žalobce neskončilo pravomocným odsouzením, čímž mu vznikl nárok na náhradu škody, resp. nemajetkové újmy z titulu vydání nezákonného rozhodnutí dle § 31a odst. 1 OdpŠk.
23. V případě vydání nezákonného rozhodnutí, které bylo pro nezákonnost zrušeno, není dána vyvratitelná domněnka, že jím byla dotčené osobě způsobena imateriální újma. Naopak, v řízení je na žalobci, aby spolu s odpovědnostním titulem tvrdil a prokazoval i existenci skutečností, které lze právně kvalifikovat jako porušení konkrétního práva žalobce, a vznik nemajetkové újmy vzniklé v příčinné souvislosti s danými skutečnostmi. Teprve dojde-li soud po provedeném dokazování k závěru, že odpovědnostním titulem byla porušena konkrétní práva žalobce a že v důsledku toho vznikla žalobci nemajetková újma, může se zabývat otázkami formy a případné výše zadostiučinění podle § 31a odst. 1 a 2 OdpŠk [k tomu srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 16. 9. 2015, sp. zn. 30 Cdo 1747/2014, uveřejněný pod číslem 67/2016 Sbírkou soudních rozhodnutí a stanovisek (dále též jako „rozhodnutí R 67/2016“)].
24. Obecně lze říci, že každé trestní řízení negativně ovlivňuje osobní život trestně stíhaného, na kterého je sice do okamžiku právní moci meritorního rozhodnutí třeba pohlížet jako na nevinného, avšak samotný fakt trestního stíhání je zátěží pro každého obviněného (k tomu srov. např. nález Ústavního soudu ze dne 31. 3. 2005, sp. zn. I. ÚS 554/04). Již samotné trestní stíhání výrazně zasahuje do soukromého a osobního života jednotlivce, do jeho cti a dobré pověsti, a to tím spíše, jedná-li se o obvinění „liché“, což je posléze pravomocně stvrzeno zprošťujícím rozsudkem soudu, podle něhož se skutek, z něhož byl jednotlivec

obviněn a obžalován, nestal, případně nebyl trestným činem (k tomu srov. nález Ústavního soudu ze dne 17. 6. 2008, sp. zn. II. ÚS 590/08).

25. Soud dospěl k závěru (jak bude rozvedeno dále), že nezákonným trestním stíháním bylo zasazeno do práva žalobce na soukromý život tím, že se musel dostavovat k výslechům k policejnímu orgánu a k hlavním líčením.
26. Soud se tak zabýval tím, zda je dostačujícím zadostiučiněním konstatování nezákonnosti rozhodnutí nebo zda žalobci náleží zadostiučinění v penězích (§ 31a odst. 2 OdpŠk). Při stanovení formy či výše zadostiučinění soud vychází především z povahy trestní věci, z délky trestního řízení a následků způsobených trestním řízením v osobnostní sféře poškozeného, přičemž přihlédne i k okolnostem, za nichž k nemajetkové újmě došlo. Kritéria uvedená v § 31a odst. 3 OdpŠk se nepoužijí, neboť se týkají výlučně stanovení odškodnění v případě nesprávného úředního postupu spočívajícího v porušení práva na projednání věci v přiměřené lhůtě (k tomu srov. např. rozsudky Nejvyššího soudu ze dne 27. 6. 2012, sp. zn. 30 Cdo 2813/2011 nebo ze dne 21. 8. 2012, sp. zn. 30 Cdo 2256/2011). Forma a případná výše zadostiučinění nesmí být v rozporu s obecně sdílenou představou spravedlnosti, tj. její přiznání je nad rámec konstatování porušení práva namístě pouze tehdy, jestliže by se z hlediska obecné slušnosti poškozenému satisfakce skutečně mělo dostat (k tomu srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 27. 6. 2012, sp. zn. 30 Cdo 2813/2011, uveřejněný pod číslem 122/2012 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek).
27. Žalobce byl stíhán pro podezření ze spáchání trestného činu zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby podle § 148 odst. 1, 2, 3 písm. a), odst. 4 zákona č. 140/1961 Sb., trestní zákon, za který bylo možné v případě vydání odsuzujícího rozsudku uložit žalobci trest odnětí svobody v trvání 5 – 12 let. Je třeba přisvědčit obavě žalobce, že v případě odsouzení by mu byl nejspíše uložen nepodmíněný trest odnětí svobody, a to z toho důvodu, že žalobce byl v minulosti již 3 x pravomocně odsouzen, kdy výkon trestu odnětí svobody za stejnou trestnou činnost uloženého mu rozsudkem ze dne 27. 4. 2007, mu byl podmíněně odložen na zkušební dobu, která skončila dne 20. 2. 2013. S ohledem na hrozbu vyššího trestu odnětí svobody lze obvykle dospět k závěru, že zadostiučinění ve formě pouhého konstatování není dostačující, neboť čím vyšší trest poškozenému v trestním řízení hrozí, tím vyšší je jeho újma. Hrozba vyššího trestu, resp. i nepodmíněného trestu odnětí svobody, však byla zaviněna výlučně předchozím chováním žalobce, který několikrát úmyslně porušil zákon tak závažným způsobem, že za to byl pravomocně odsouzen. Za takové jednání žalobce není žalovaná odpovědná, proto má soud za to, že v případě žalobce je dostačující formou zadostiučinění konstatování porušení jeho práva.
28. Povaha trestné činnosti (trestný čin proti měně a daňové), pro kterou byl žalobce stíhán, zpravidla působí společenské odsouzení stíhaného, zvláště pokud měla být trestnou činností způsobena škoda velkého rozsahu, jako v posuzovaném případě. Trestní stíhání žalobce však nevešlo v širší známost. Z výpovědi svědkyně M. S. a žalobce a 3 novinových článků vyplynulo, že o trestním stíhání se dozvěděla pouze matka žalobce a společník žalobce ve firmě , kterým to žalobce sám sdělil, jinak by se o tom nedozvěděli. Novinové články (2 x regionální deník a 1 x celostátní deník z jméno žalobce vůbec nezmiňují, ani není připojena fotografie žalobce, hovoří se zejména o , což byla zjevně nejzajímavější informace v uvedených článcích. Z výpovědi svědkyně ani žalobce nevyplývá, že by někdo jiný z těchto dvou lidí věděl o trestním stíhání. Oba pouze uvedli, že sousedé viděli, že probíhá domovní prohlídka a že žalobce odvezla policie, že se od něho po návratu z cely předběžného zadržení odvrátili sousedé, kteří ho nyní nezdraví a nekomunikují s ním. Na druhou stranu svědkyně M. S. vypověděla, že moc přátel neměli, a že je přestaly zdravit asi tři rodiny sousedů (domovní prohlídka a následky s ní spojené však spadají do úseku trestního řízení před datem 27. 4. 2006, který již není předmětem tohoto

řízení). Z uvedeného je zřejmé, že povědomost o trestním stíhání žalobce byla naprosto minimální, což svědčí pro zadostiučinění formou konstatování porušení práva.

29. Žalobce naopak neprokázal své tvrzení, že jeho pověst a jakým způsobem byla značně poškozena. Neprokázal své tvrzení o tom, že když se vrátil zpět do zaměstnání, bylo na něj pohlíženo jako na zločince, což po dvou měsících vyústilo v ukončení spolupráce. Svědkyně M. S. nevěděla nic o důvodech ukončení spolupráce žalobce s firmou [REDAKCE], ani nevěděla, kdo o trestním stíhání žalobce v práci věděl. Žalobce pak sám vypověděl, že v zaměstnání o tom věděl pouze druhý majitel firmy [REDAKCE] kterému řekl pravdu. Pokud žalobce uvedl, že jeho společník v této firmě nechtěl už se žalobcem spolupracovat, pak tomu neodpovídá ta skutečnost, že žalobce i nadále zůstal jak společníkem, tak jednatelem uvedené firmy, a to až do současné doby. U uvedené firmy nebyl zaměstnán, ale pracoval jako osoba samostatně výdělečně činná na základě mandátní smlouvy, kdy jako jednatel firmy nemusel tento smluvní vztah ukončit. Soud proto neshledal příčinnou souvislost mezi trestním stíháním žalobce a ukončením výkonu práce pro firmu [REDAKCE]. Je zřejmé, že trestní stíhání žalobce nijak nepostihlo v jeho profesním životě, neboť za krátkou dobu našel uplatnění v [REDAKCE] ve kterém je v současné době [REDAKCE]. Žalobce nijak neprokázal, že by s ním někdo z důvodu jeho trestního stíhání odmítl spolupracovat, či žalobce zaměstnat, ani že byla narušena jeho slibně se rozvíjející kariéra.
30. Žádné výrazné následky v osobnostní sféře žalobce způsobené trestním stíháním tak nebyly soudem shledány (kromě obecných následků, jež provází každé trestní stíhání, jako je stres, nervozita, podrážděnost, nespavost, apod.), což svědčí pro zadostiučinění formou konstatování porušení práva žalobce na soukromí.
31. Trestní řízení trvalo 6 let a 8 měsíců (soud nyní posuzuje období trestního stíhání od 27. 4. 2006 do 11. 12. 2012), což je doba, po kterou byl žalobce udržován v nejistotě ohledně výsledku řízení, a po kterou trvaly následky trestního stíhání v osobnostní sféře žalobce. Vzhledem k tomu, že toto kritérium bylo posuzováno v tomto řízení samostatně, neboť žalobce se rovněž domáhal zadostiučinění za nemajetkovou újmu z titulu nesprávného úředního postupu spočívajícího v porušení povinnosti vydat rozhodnutí v přiměřené lhůtě ve smyslu § 13 odst. 1 věty třetí OdpŠk (a žalovaná již žalobci zaplatila zadostiučinění za nemajetkovou újmu za nepřiměřenou délku řízení ve výši 88 875 Kč), pak soud z důvodu délky řízení neučinil závěr o zvýšené intenzitě zásahu do osobnostní sféry žalobce (k tomu srov. např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 27. 6. 2012, sp. zn. 30 Cdo 2813/2011).
32. Žalobce pro srovnání svého případu (k tomu srov. rozhodnutí R 67/2016) označil nálezy Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 3016/11, sp. zn. I. ÚS 2551/13, sp. zn. I. ÚS 4002/14, sp. zn. I. ÚS 2394/15 a sp. zn. IV. ÚS 3183/15, rozhodnutí Nejvyššího soudu České republiky, sp. zn. 30 Cdo 827/2014, sp. zn. 30 Cdo 1684/2010, sp. zn. 30 Cdo 2813/2011, sp. zn. 30 Cdo 2357/2010, sp. zn. 30 Cdo 1203/2012, sp. zn. 30 Cdo 2256/2011, sp. zn. 30 Cdo 402/2011, sp. zn. 30 Cdo 1291/2017, sp. zn. 30 Cdo 2586/2016 a sp. zn. 30 Cdo 2779/2012 a rozhodnutí ve věci vedené u Obvodního soudu pro Prahu 2 pod sp. zn. 11 C 15/2013 týkající se spoluobžalovaného žalobce.
33. Nálezem Ústavního soudu ze dne 31. 5. 2012, sp. zn. I. ÚS 3016/11 byla zamítnuta ústavní stížnost stěžovatelů proti rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 29. 6. 2011, č. j. 30 Cdo 1684/2010-363, v kterém Nejvyšší soud uzavřel, že částka 100 000 Kč přiznaná stěžovateli jakožto zadostiučinění za nezákonné trestní stíhání není nízká, naopak že je částkou poměrně vysokou, a to i přes značnou medializaci v různých celostátních médiích, jakož i přes provedenou domovní prohlídku v ranních hodinách Útvarem rychlého nasazení (URNA), při které došlo k vyražení dveří a k vystrašení „až k smrti“ nejen stěžovatele, ale i jeho rodiny. Stěžovatel byl stíhán pro trestný čin podvodu podle § 250 odst. 1, 4 trestního

zákona spáchaného formou spolupachatelství, byl ohrožen trestní sazbou odnětí svobody na 5 až 12 let, trestní řízení trvalo od června 2006 do ledna 2007 (tj. 7 měsíců) zastavením trestního stíhání, neboť skutek, jehož se měl stěžovatel dopustit, není trestným činem. Tato věc není vhodná ke srovnání s případem žalobce, neboť jednak přiznaná forma a výše odškodnění odpovídala značné medializaci trestního stíhání a zásahu URNA. V nyní projednávané věci žalobce se k domovní prohlídce a počátku trestního řízení až do 26. 4. 2006 nepřihlíží.

34. Nálezem Ústavního soudu ze dne 29. 4. 2014, sp. zn. I. ÚS 2551/13 byly zrušeny rozsudky soudů prvního a druhého stupně a usnesení Nejvyššího soudu ze dne 29. 5. 2013, sp. zn. 30 Cdo 2810/2012, neboť jimi bylo porušeno právo stěžovatelky na spravedlivý proces v řízení o nároku stěžovatelky na náhradu nemajetkové újmy, která jí měla být způsobena nesprávným úředním postupem spočívajícím v nepřiměřené délce trestního řízení vedeného u Okresního soudu v Kladně pod sp. zn. 5 T 129/2002 a sp. zn. 5 T 14/2006. Tento náleží Ústavního soudu není pro tento případ použitelný, neboť se zabýval nárokem na náhradu nemajetkové újmy z titulu nesprávného úředního postupu a nikoliv z nezákonného rozhodnutí.
35. Nálezem Ústavního soudu ze dne 30. 7. 2015, sp. zn. I. ÚS 4002/14 byla odmítnuta ústavní stížnost stěžovatele proti rozsudkům soudů prvního (věc v prvním stupni byla vedena u Obvodního soudu pro Prahu 2 pod sp. zn. 15 C 232/2010) a druhého stupně a Nejvyššího soudu (sp. zn. 30 Cdo 3858/2013), kdy obecné soudy přiznaly stěžovateli zadostiučinění za nemajetkovou újmu ve výši 150 000 Kč za nezákonné trestní stíhání pro trestné činy porušování povinností při správě cizího majetku, zneužití pravomoci veřejného činitele, zkreslování údajů o stavu hospodaření a jmění a podvodu zahájené v červnu 2007 a skončené v září 2009 (trestní řízení tedy trvalo 2 roky a 3 měsíce). Stěžovatel byl zproštěn obžaloby podle § 226 písm. b) tr. řádu, neboť skutky, které mu byly kladeny za vinu, nebyly trestnými činy. Stěžovatel byl ohrožen trestní sazbou odnětí svobody v trvání až 3 let, trestní stíhání stěžovatele bylo spojeno s jeho předchozím výkonem veřejné funkce, bylo široce medializováno, a stěžovatele tak velmi výrazně poškodilo na jeho dobré pověsti zejména v místě jeho bydliště. Tato věc není vhodná ke srovnání s případem žalobce, neboť trestní stíhání žalobce nebylo téměř vůbec medializováno a žalobce téměř vůbec nepoškodilo na jeho dobré pověsti.
36. Nálezem Ústavního soudu ze dne 26. 4. 2016, sp. zn. I. ÚS 2394/15 byl zrušen rozsudek Krajského soudu v Ostravě, neboť jím bylo porušeno právo stěžovatelky na spravedlivý proces v řízení o nároku stěžovatelky na náhradu nemajetkové újmy z nezákonného trestního stíhání (tj. z nezákonného rozhodnutí) zahájeného v září 2009 a skončeného v únoru 2011 (trestní řízení tedy trvalo 1 rok a 5 měsíců) pro trestný čin pojistného podvodu ve stádiu pokusu podle § 8 odst. 1 k § 250a odst. 1, 3 zákona č. 140/1961 Sb., trestní zákon. Stěžovatelka byla zproštěna obžaloby podle § 226 písm. b) tr. řádu, neboť v obžalobě označený skutek není trestným činem, byla ohrožena trestní sazbou odnětí svobody v trvání až 2 let. Stěžovatelka byla do zahájení trestního stíhání zcela bezúhonnou občankou, po dvacet let byla zaměstnána na městském úřadu v odboru investic, o trestním stíhání byl informován její vedoucí, její spolupracovnice i nejbližší rodinní příslušníci. Trestní stíhání se rovněž negativně odrazilo na zdravotním stavu stěžovatelky, zejména došlo k prohloubení psychických potíží. Soud prvního stupně přiznal stěžovatelce zadostiučinění za nemajetkovou újmu ve výši 50 000 Kč, odvolací soud rozsudek soudu prvního stupně změnil tak, že žalobu zamítl. Ústavní soud dodal, že stěžovatelkou požadovaná výše zadostiučinění (50 000 Kč) se bez jakékoli prejudice jeví jako zcela postačující. Tato věc není vhodná ke srovnání s případem žalobce, neboť žalobce nebyl bezúhonným občanem a trestní stíhání se neodrazilo na jeho zdravotním stavu.

37. Nálezem Ústavního soudu ze dne 27. 9. 2016, sp. zn. IV. ÚS 3183/15 byly zrušeny rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 21. 5. 2013, č. j. 19 C 304/2011-212, rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 28. 11. 2013, č. j. 70 Co 459/2013-259 a usnesení Nejvyššího soudu ze dne 28. 7. 2015, č. j. 30 Cdo 2209/2014-271, neboť jimi bylo porušeno právo na zachování lidské důstojnosti a na osobní čest, dobrou pověst a ochranu jména, jakož i právo domáhat se svých práv u nezávislého a nestranného soudu a právo na náhradu škody způsobené nezákonným rozhodnutím soudu. Obecné soudy rozhodovaly o nároku stěžovatelky na náhradu nemajetkové újmy za nezákonné trestní stíhání (tj. nezákonné rozhodnutí) zahájené v únoru 2005 a skončené v listopadu 2010 (trvalo tedy 5 let a 9 měsíců) pro trestný čin krivé výpovědi a nepravdivého znaleckého posudku podle § 175 odst. 2 písm. a) trestního zákona. Stěžovatelka byla zproštěna obžaloby podle § 226 písm. b) tr. řádu, neboť v obžalobě označený skutek není trestným činem, byla ohrožena trestní sazbou odnětí svobody v trvání až 2 let, přičemž pro existenci pravomocných rozhodnutí odvolacího soudu, který nerespektoval první kasační rozhodnutí soudu dovolacího, vykonala ve dvou etapách celý trest zákazu výkonu činnosti (advokacie) v trvání 2 let. Bylo zjištěno, že stěžovatelka byla bezúhonnou osobou žijící s rodinou na vesnici, měla vybudovanou advokátní praxi, požívala společenské prestiže a zahájení trestního stíhání rychle zasáhlo téměř do všech jejích jistot. Osoby, které věřily v nevinu stěžovatelky, přestaly v ní věřit poté, co byla podruhé pravomocně odsouzena krajským soudem. Zproštění obžaloby posledním rozsudkem pak nemělo na její vnímání okolím mimo její rodinu podstatný dopad. Stěžovatelka se musela nadvakrát vzdát klientely své advokátní kanceláře, čímž veškeré její předchozí investice do budování dobré pověsti vzaly za své. Soud prvního stupně přiznal stěžovatelce zadostiučinění za nemajetkovou újmu ve výši 300 000 Kč, odvolací soud však tuto částku snížil na 100 000 Kč, dovolání bylo odmítnuto. K uvedenému soud dodává, že řízení vedené u Obvodního soudu pro Prahu 2 pod sp. zn. 19 C 304/2011 není dosud pravomocně skončeno, proto nález Ústavního soudu nelze ke srovnání použít.
38. Rozsudkem Nejvyššího soudu ze dne 20. 10. 2015, sp. zn. 30 Cdo 827/2014 bylo odmítnuto dovolání poškozeného proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 23. 10. 2013, č. j. 69 Co 398/2013-95 (věc v prvním stupni vedena u Obvodního soudu pro Prahu 2 pod sp. zn. 23 C 117/2012), kdy se poškozený mimo jiné domáhal náhrady nemajetkové újmy za nezákonné trestní stíhání pro trestný čin pohlavního zneužívání podle § 242 odst. 1 trestního zákona a posléze i pro trestný čin ohrožování mravní výchovy mládeže podle § 217 odst. 1 písm. a) trestního zákona, které trvalo od září 2009 do listopadu 2011 (tj. 2 roky a 2 měsíce, z toho byl poškozený 420 dní ve vazbě). Poškozený byl zproštěn obžaloby podle § 226 písm. a) trestního řádu, neboť nebylo prokázáno, že se stal skutek, pro nějž byl stíhán, hrozil mu trest odnětí svobody v trvání 1 – 8 let. Poškozený byl již v minulosti pro mravnostní trestné činy opakovaně odsouzen, naposledy byl uznán vinným mj. i trestným činem pohlavního zneužívání a byl mu uložen úhrnný trest odnětí svobody v délce trvání 5 roků, z něhož byl podmíněně propuštěn, byla mu stanovena zkušební doba v délce 4 let a trestný čin, pro který byl obviněn (a vzat do vazby), měl spáchat právě ve zkušební době. Jeho trestnímu stíhání se dostalo široké negativní publicity stále přetrvávající na internetu. Poškozenému bylo přiznáno zadostiučinění za nemajetkovou újmu za nezákonné rozhodnutí ve výši 50 000 Kč. Tato věc není vhodná ke srovnání s případem žalobce, neboť trestnímu stíhání žalobce se nedostalo široké a stále přetrvávající negativní publicity na internetu.
39. Rozsudkem Nejvyššího soudu ze dne 27. 6. 2012, sp. zn. 30 Cdo 2813/2011 byl zrušen rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 31. 3. 2011, č. j. 20 Co 57/2011-57 (věc v prvním stupni vedena u Obvodního soudu pro Prahu 2 pod sp. zn. 15 C 232/2010), kdy odvolací soud přiznal poškozenému zadostiučinění za nemajetkovou újmu ve výši 150 000 Kč za nezákonné trestní stíhání pro trestné činy porušování povinností při správě cizího majetku, zneužití pravomoci veřejného činitele, zkreslování údajů o stavu hospodaření a jmění a podvodu zahájené v červnu 2007 a skončené v září 2009 (trestní řízení tedy trvalo 2 roky a 3

měsíce). Poškozený byl zproštěn obžaloby podle § 226 písm. b) tr. řádu, neboť skutky, které mu byly kladeny za vinu, nebyly trestnými činy. Poškozený byl ohrožen trestní sazbou odnětí svobody v trvání až 3 let, trestní stíhání poškozeného bylo spojeno s jeho předchozím výkonem veřejné funkce, bylo široce medializováno, a poškozeného tak velmi výrazně poškodilo na jeho dobré pověsti zejména v místě jeho bydliště. Nejvyšší soud uvedl, že odvolací soud postupoval při stanovení výše přiměřeného zadostiučinění na základě neúplného právního posouzení neúplně. K tomu soud dodává, že v dalším řízení byla poškozenému přiznána stejná výše zadostiučinění, ústavní stížnost byla odmítnuta nálezem Ústavního soudu ze dne 30. 7. 2015, sp. zn. I. ÚS 4002/14 (jak je již uvedeno výše). Tato věc není vhodná ke srovnání s případem žalobce, neboť trestní stíhání žalobce nebylo široce medializováno, žalobce též nebyl stíhán v souvislosti s výkonem veřejné funkce.

40. Rozsudkem Nejvyššího soudu ze dne 11. 1. 2012, sp. zn. 30 Cdo 2357/2010 byl částečně zrušen rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 15. 12. 2009, č. j. 15 Co 418/2009-202 (věc v prvním stupni vedena u Obvodního soudu pro Prahu 5 pod sp. zn. 18 C 557/2007). Předmětem řízení však byl nárok na náhradu nemajetkové újmy za nezákonné omezení osobní svobody vazbou, proto citovaný rozsudek Nejvyššího soudu není pro tento případ použitelný.
41. Rozsudkem Nejvyššího soudu ze dne 30. 10. 2013, sp. zn. 30 Cdo 1203/2012 byl částečně zrušen rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 10. 11. 2011, č. j. 25 Co 387/2011-141, a rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 10. 2. 2011, č. j. 23 C 8/2008-87. Předmětem řízení však byl nárok na náhradu nemajetkové újmy za nezákonné omezení osobní svobody vazbou, proto citovaný rozsudek Nejvyššího soudu není pro tento případ použitelný.
42. Rozsudkem Nejvyššího soudu ze dne 21. 8. 2012, sp. zn. 30 Cdo 2256/2011 byl částečně zrušen rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 15. 2. 2011, č. j. 30 Co 589/2010-56, a rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 27. 10. 2010, č. j. 11 C 45/2010-37, avšak z důvodu procesních vad, proto citovaný rozsudek Nejvyššího soudu není pro tento případ použitelný.
43. Rozsudkem Nejvyššího soudu ze dne 6. 12. 2011, sp. zn. 30 Cdo 402/2011 byl zrušen rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 24. 5. 2010, č. j. 68 Co 101/2010-111, a rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 23. 11. 2009, č. j. 17 C 151/2009-79, avšak z důvodu procesních vad, proto citovaný rozsudek Nejvyššího soudu není pro tento případ použitelný. Následně však bylo rozhodnuto rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 27. 4. 2012, č. j. 17 C 151/2009-155, kterým bylo poškozenému přiznáno právo na zadostiučinění za nemajetkovou újmu ve výši 150 000 Kč za nezákonné trestní stíhání trvající od března 2006 do srpna 2007 (tj. 1 rok a 5 měsíců). Z rozsudku však není možné zjistit, pro jakou trestnou činnost byl poškozený stíhán, ani jaký trest mu v případě odsouzení hrozil. Ze skutkového závěru vyplývá, že poškozený byl a je státním zástupcem Okresního státního zastupitelství v Berouně, že byl rozhodnutím ministra spravedlnosti dočasně postaven mimo službu, byl mu krácen plat (který mu byl následně doplacen), byla mu zrušena plánovaná stáž u státního zastupitelství vyššího stupně, po dobu trestního stíhání pobýval u svého otce v Jindřichově Hradci, kde se rozkřiklo, že je trestně stíhán.
44. Rozsudkem Nejvyššího soudu ze dne 31. 10. 2017, sp. zn. 30 Cdo 1291/2017 bylo zamítnuto dovolání poškozené proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 27. 10. 2016, č. j. 58 Co 286/2016-10 (věc v prvním stupni vedena u Obvodního soudu pro Prahu 2 pod sp. zn. 19 C 187/2014). Předmětem řízení však byl nárok na náhradu nemajetkové újmy za nesprávný úřední postup v trestním řízení (nároky byly navíc zamítnuty z důvodu promlčení), proto citovaný rozsudek Nejvyššího soudu není pro tento případ použitelný.

45. Rozsudkem Nejvyššího soudu ze dne 8. 11. 2016, sp. zn. 30 Cdo 2586/2016 byl zrušen rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 1. 9. 2015, č. j. 21 Co 198/2015-219 (věc v prvním stupni vedena u Obvodního soudu pro Prahu 2 pod sp. zn. 10 C 107/2013) z důvodu neúplného a nesprávného právního posouzení věci, neobsahuje tedy žádné relevantní skutečnosti pro souzenou věc. Následně bylo rozhodnuto rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 10. 1. 2017, č. j. 21 Co 198/2015-358 tak, že se konstatuje porušení práva poškozeného v důsledku vydání nezákonného rozhodnutí (usnesení o zahájení trestního stíhání). Poškozený byl stíhán pro přečin neoprávněného zásahu do práva k domu, bytu nebo k nebytovému prostoru dle § 208 odst. 1, 2 trestního zákoníku, trestní stíhání trvalo od prosince 2011 do července 2012 (tj. 7 měsíců), poškozený byl ohrožen trestem odnětí svobody v trvání až 2 let, trestní stíhání bylo zastaveno z důvodu, že skutek, pro který byl trestně stíhán, není trestným činem a není důvod k postoupení věci. Poškozený neprokázal žádné výrazné zásahy do své osobnostní sféry, kromě toho byl souběžně trestně stíhán na základě jiného usnesení o zahájení trestního stíhání.
46. Rozsudkem Nejvyššího soudu ze dne 12. 6. 2013, sp. zn. 30 Cdo 2779/2012 byl částečně zrušen rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 19. 10. 2011, č. j. 13 Co 374/2011-94 a rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 20. 12. 2010, č. j. 41 C 3/2010-61, z důvodu procesního pochybení a věc vrátil soudu prvního stupně k dalšímu řízení. Následně bylo pravomocně rozhodnuto rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 16. 12. 2013, č. j. 41 C 3/2010-152, avšak po částečném zpětvzetí žaloby již jen o nároku na náhradu nemajetkové újmy, která mu byla způsobena výkonem trestu odnětí svobody, proto citovaný rozsudek Nejvyššího soudu není pro tento případ použitelný.
47. Z rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 13. 12. 2017, č. j. 11 C 15/2013-616 vyplývá, že rozsudkem ze dne 20. 4. 2015, č. j. 11 C 15/2013-449, ve spojení s rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 14. 4. 2016, č. j. 29 Co 375/2015-510 bylo poškozenému přiznáno zadostiučinění za nemajetkovou újmu za nezákonné trestní stíhání v řízení vedeném u Krajského soudu v Ústí nad Labem, pobočka v Liberci pod sp. zn. 52 T 8/2009 (v kterém byl žalobce též jedním z obžalovaných) v celkové výši 550 000 Kč (116 000 Kč za újmu vzniklou v důsledku trestního stíhání v době do 26. 4. 2006 a 434 000 Kč za újmu vzniklou v důsledku trestního stíhání v době od 27. 4. 2006 do jeho skončení dne 11. 12. 2012). Soudy dospěly k závěru, že trestním stíháním došlo k výraznému útlumu profesního života poškozeného a že jeho intelektuální kapacita byla blokována účastí na frustrujícím trestním stíháním. Byla prokázána skutečná mimořádnost současných úspěchů poškozeného na vědeckém a technologickém poli, které jsou pokračováním jeho třicetileté práce. Poškozeným založená společnost se podílí na přípravě české laboratoře pro kosmický výzkum, spolupracuje s vědci na českých univerzitách i v zahraničí a má zakázky po celém světě, včetně armádních. Tato věc není vhodná ke srovnání s případem žalobce, neboť k tak výrazným zásahům do osobnostní sféry žalobce ani z daleka nedošlo.
48. Rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 16. 6. 2017, č. j. 23 C 135/2013-260 ve spojení s rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 24. 5. 2018, č. j. 15 Co 29/2018-338 bylo poškozenému přiznáno zadostiučinění za nemajetkovou újmu za nezákonné trestní stíhání v řízení vedeném u Krajského soudu v Ústí nad Labem, pobočka v Liberci pod sp. zn. 52 T 8/2009 (v kterém byl žalobce též jedním z obžalovaných) ve výši 260 000 Kč (za období trestního stíhání od 27. 4. 2006 do jeho skončení dne 11. 12. 2012). Soudy dospěly k závěru, že trestním stíháním došlo k narušení vztahů mezi kolegy a bývalými kolegy poškozeného - policisty - v komunitě policistů, řada kolegů byla přesvědčena o vině poškozeného a chovala se dle toho. Došlo k odcizení mezi poškozeným a jeho manželkou, s kterou nemohl cestovat, neboť mu byl zabrán cestovní doklad. Poškozený byl zproštěn výkonu služby. Tato věc není vhodná ke srovnání s případem žalobce, neboť k tak výrazným nebo obdobným zásahům do osobnostní sféry žalobce nedošlo.

49. Soudu jsou však z úřední činnosti známá následující rozhodnutí, kdy dostačující formou zadostiučinění bylo shledáno konstatování vydání nezákonného rozhodnutí: rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 15. 3. 2013, č. j. 14 Co 47/2013-101 (poškozený byl 3 roky a 5 měsíců stíhán pro trestný čin podvodu podle § 250 odst. 1, 3 písm. b) trestního zákona, hrozil mu trest odnětí svobody v trvání 2 až 8 let, významné zásahy v osobnostní sféře žalobce nebyly zjištěny), rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 27. 5. 2014, č. j. 12 Co 142/2014-77 (poškozený byl 4 roky a 2 měsíce stíhán pro trestný čin podvodu podle § 250 odst. 1, 2 trestního zákona, hrozil mu trest odnětí svobody v trvání 6 měsíců až 3 let, žalobce netvrdil ani neprokazoval žádné negativní zásahy do jeho osobnostní sféry) nebo rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 12. 9. 2017, č. j. 15 Co 190/2017-93 (poškozený byl 10 měsíců stíhán pro přečin pojistného podvodu podle § 210 odst. 2, 4 trestního zákoníku, hrozil mu trest odnětí svobody v trvání 1 roku až 5 let, významné zásahy v osobnostní sféře žalobce nebyly zjištěny).
50. S ohledem na veškeré výše uvedené skutečnosti dospěl soud k závěru, že konstatování nezákonnosti trestního stíhání a porušení práva žalobce na soukromí je dostačujícím zadostiučiněním za nemajetkovou újmu vzniklou mu nezákonným rozhodnutím a trestním stíháním v období od 27. 4. 2006 do 11. 12. 2012 (výrok I.). Žalovaná sice již nezákonnost rozhodnutí konstatovala ve svém stanovisku ze dne 31. 1. 2014, nekonstatovala však porušení konkrétního základního práva žalobce, proto soud konstatování porušení práva pojal do výroku rozsudku, ačkoliv žalobce takovou formu odškodnění výslovně nepožadoval (k tomu srov. např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 20. 1. 2016, sp. zn. 30 Cdo 968/2014).
51. V té části, kterou se žalobce po žalované domáhal zaplacení 680 000 Kč se 7,05 % úrokem z prodlení ročně z této částky od 6. 5. 2013 do zaplacení, soud žalobu jako nedůvodnou zamítl (výrok III.).
52. Co se týká žalobcem požadované písemné omluvy, jejíž znění soud upravil s ohledem na konečný předmět řízení, vznesla žalovaná námitku promlčení uvedeného nároku na náhradu nemajetkové újmy. Podle § 32 odst. 3 věty první OdpŠk nárok na náhradu nemajetkové újmy podle tohoto zákona se promlčí za 6 měsíců ode dne, kdy se poškozený dozvěděl o vzniklé nemajetkové újmě, nejpozději však do deseti let ode dne, kdy nastala právní skutečnost, se kterou je vznik nemajetkové újmy spojen. Nezákonné trestní řízení ve vztahu k žalobci pravomocně skončilo dne 11. 12. 2012, od následujícího dne začala běžet promlčecí doba ve smyslu § 101 zákona č. 40/1964 Sb., občanský zákoník ve znění účinném do 31. 12. 2013 (dále i jen „obč. zák.“), neboť žalobce se nejpozději tímto dnem dozvěděl o vzniku nemajetkové újmy i o tom, kdo za ni odpovídá. Šestiměsíční promlčecí doba uplynula dne 12. 6. 2013 (§ 122 odst. 2 obč. zák.), žalobce svůj nárok na omluvu u soudu uplatnil až dne 31. 3. 2015 (v závěrečném návrhu), tedy po uplynutí šestiměsíční promlčecí lhůty. Žalobce tento nárok předběžně u žalované neuplatnil, přičemž se jedná o samostatný satisfakční prostředek (viz níže), proto nemohlo dojít ke stavení běhu promlčecí lhůty podle § 35 odst. 1 OdpŠk. S ohledem na promlčení nároku žalobce na náhradu nemajetkové újmy za nezákonné trestní stíhání v období od 27. 4. 2006 do 11. 12. 2012 formou písemné omluvy soud žalobu zamítl (výrok II.).
53. Pouze pro úplnost soud poukazuje na to, že omluva jako satisfakční prostředek zahrnující vyjádření subjektivního požadavku poškozeného na projev jemu vstřícné vůle státu uznat chybu není ani konstatováním porušení práva a ani náhradou nemajetkové újmy v penězích. Uplatní-li poškozený nárok na poskytnutí zadostiučinění vedle požadavku na omluvu též prostředky morálními nebo peněžními, je na individuálním posouzení, zda je vedle omluvy k naplnění zásady přiměřenosti zapotřebí též např. konstatovat porušení práva, anebo poskytnout – též vedle ní – zadostiučinění v penězích (k tomu srov. rozsudek Nejvyššího

soudu ze dne 11. 1. 2012, sp. zn. 30 Cdo 2357/2010, uveřejněný ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek pod č. 52/2012).

54. Žalobce ve svém podání ze dne 10. 11. 2014 mimo jiné navrhl, aby délka kompenzačního řízení byla při určení výše odškodnění zohledněna v jeho prospěch. Žalobce poukázal na to, že mimosoudně uplatnil svůj nárok u žalované dne 6. 5. 2014 (soud zjistil, že nárok byl uplatněn dne 9. 5. 2013), žalovaná přistoupila k odškodnění až dne 31. 1. 2014, tedy po téměř 9 měsících. K tomuto požadavku žalobce soud uvádí, že judikatura Nejvyššího soudu (k tomu srov. bod VI. Stanoviska) jakož i Evropského soudu pro lidská práva (k tomu srov. věc Žirovnický proti České republice, stížnost č. 10092/13 a dalších šest stížností uvedených v příloze ze dne 8. 2. 2018) připouští, resp. doporučuje, aby soudy rozhodující o výši náhrady za škody způsobené nepřiměřenou délkou jiného řízení uznaly vlastní průtahy a z tohoto důvodu přiznaly poškozeným zvýšené odškodnění. Z uvedeného je zřejmé, že zvýšit zadostiučinění za nemajetkovou újmu z důvodu délky kompenzačního řízení lze pouze v řízeních o nárocích na náhradu nemajetkové újmy za nesprávný úřední postup spočívající v nepřiměřené délce jiného řízení a nikoliv v řízeních o nárocích na náhradu nemajetkové újmy za nezákonné rozhodnutí. Soud proto důvod pro zohlednění délky kompenzačního řízení do výše zadostiučinění za nemajetkovou újmu z titulu nezákonného rozhodnutí neshledal.
55. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 142 odst. 2, § 146 odst. 2 za použití § 151 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád (dále jen „o. s. ř.“), podle nichž účastníku, který měl ve věci plný úspěch, přiznává soud náhradu nákladů potřebných k účelnému uplatňování nebo bránění práva proti účastníku, který ve věci úspěch neměl, a jestliže některý z účastníků zavinil, že řízení muselo být zastaveno, je povinen hradit jeho náklady. Byl-li však pro chování žalovaného (jiného účastníka řízení) vzat zpět návrh, který byl podán důvodně, je povinen hradit náklady řízení žalovaný (jiný účastník řízení).
56. V souzeném případě byl žalobce zcela úspěšný ve 3 nárocích v tarifní hodnotě 50 000 Kč (zadostiučinění za nemajetkovou újmu za vydání nezákonného rozhodnutí o zahájení trestního stíhání, zadostiučinění za nemajetkovou újmu za nepřiměřenou délku řízení – žalovaná plnila žalobci až po podání žaloby a po uplynutí lhůty dle § 15 odst. 2 OdpŠk, proto procesně zavinila zastavení řízení, a zadostiučinění za nemajetkovou újmu za nezákonné omezení osobní svobody), zcela neúspěšný byl ve 2 nárocích (na náhradu škody ve výši 1 500 000 Kč spočívající v ušlém výdělku a ve výši 622 630 Kč v důsledku daňové exekuce – tarifní hodnota 2 122 630 Kč, neboť žalobce vzal žalobu ohledně uvedených nároků zpět, čímž procesně zavinil zastavení řízení), zcela úspěšný byl v nároku na náhradu škody ve výši 340 Kč spočívající v ušlém výdělku po dobu omezení osobní svobody (tarifní hodnota 340 Kč) a částečně úspěšný byl v nároku na náhradu škody spočívající v cestovních náhradách (15 589 Kč = úspěch, 2 367 Kč = neúspěch). Součet úspěchu (tarifních hodnot) je 165 929 Kč, součet neúspěchu (tarifních hodnot) je 2 124 997 Kč, poměr úspěchu k neúspěchu je 7 % ku 93 %, v řízení tak byla převážně úspěšná žalovaná v rozsahu 86 %.
57. Žalované vznikly náklady řízení ve výši 2 100 Kč, které sestávají z paušální náhrady hotových výdajů za 7 úkonů po 300 Kč dle § 151 odst. 3 o. s. ř. ve znění účinném od 1. 7. 2015, a to za odvolání proti rozsudku soudu prvního stupně ze dne 21. 7. 2015, za vyjádření k odvolání žalobce proti rozsudku soudu prvního stupně ze dne 8. 1. 2016, za vyjádření k dovolání žalobce ze dne 21. 11. 2016, za 2 přípravy účasti na jednání a za účast na jednání před odvolacím soudem dne 13. 1. 2016 a před soudem prvního stupně dne 7. 1. 2019, vše podle § 1 odst. 2, odst. 3 písm. a), b), c) vyhlášky č. 254/2015 Sb., o stanovení výše paušální náhrady pro účely rozhodování o náhradě nákladů řízení v případech podle § 151 odst. 3 občanského soudního řádu a podle § 89a exekučního řádu, a podle § 13 odst. 3 o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif).

58. Jejich 86 %, tj. 1 806 Kč, uložil zaplatit převážně neúspěšnému žalobci ve lhůtě tří dnů od právní moci rozsudku podle § 160 odst. 1 část věty před středníkem o. s. ř., když k delší lhůtě plnění či k plnění ve splátkách neshledal soud žádný důvod (výrok IV.).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat odvolání do patnácti dnů ode dne jeho doručení k Městskému soudu v Praze prostřednictvím Obvodního soudu pro Prahu 2.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá vykonatelné rozhodnutí, může oprávněný podat návrh na soudní výkon rozhodnutí (exekuci).

Praha 16. ledna 2019

Mgr. Markéta Jirásková v. r.
soudkyně